

Vinúť sa k Bohu

Moja duša sa vinie k tebe, ujímaš sa ma svojou pravicom . (Ž 63,9)

My hľadáme Boha len a jedine preto, že on nám už pred tým vložil do srdca túžbu, ktorá nás k hľadaniu nabáda. „Nik nemôže prísť ku mne,“ povedal náš Pán, „ak ho nepritiahne Otec, ktorý ma poslal“ (Jn 6,44), a práve týmto predchádzajúcim *pritiahnutím* nás Boh pripravuje i o tú najmenšiu stopu našej zásluhy za to, že sme k nemu prišli. Podnet k hľadaniu Boha pochádza od Boha, ale my ten podnet rozvíjame svojim vinutím sa k Bohu, svojim nasledovaním. A po celú dobu svojho usilovného hľadania sme už v jeho ruke: „Tvoja pravica ma pevne drží.“

Nie je žiaden rozpor medzi ľudským „hľadaním“ a Božím „držaním“.¹

Nájsť Boha a musieť ho aj naďalej hľadať, je paradox lásky človeka k Bohu, dnes skutočne znevážený veriacimi, ktorí príliš ľahko nájdu cieľ. Tento paradox lásky je však ospravedlnený zážitkami šťastia Božích detí, ktorých srdce horí.

Keď bližšie spoznáte svätých mužov a ženy minulosti, čoskoro pocítite silu ich túžby po Bohu. Oni pre neho plakali, modlili sa, bojovali a hľadali ho vo dne v noci, vhod i nevhod, a vo chvíli, keď ho konečne našli, prežili tým sladšie stretnutie, čím bolo ich hľadanie dlhšie. Mojžiš použil svoje poznanie Boha ako dôvod k ďalšiemu a ešte hlbšiemu spoznávaniu. „Ak som teraz našiel v tvojich očiach milosť, prezrad' mi, prosím, svoje zámery, aby som poznal, že som našiel milosť v tvojich očiach.“ povedal Mojžiš a potom pozdvihol svoj hlas, aby predložil smelú žiadosť: „Daj mi vidieť tvoju slávu!“ (Ex 33,13.18). Boh bol potešený takým prejavom zanietenia a nasledujúci deň zavolať Mojžiša na horu a tam okolo neho v slávnostnom sprievode prešla Pánova sláva.

Dávidov život prekypuje duchovnou túžbou a jeho žalmy znejú volaním hľadajúceho a radostnými výkrikmi toho, kto nachádza. Pavol vyznáva, že hlavným zdrojom jeho života je jeho túžba po Kristovi, ktorá planie.

Aká tragédia. že v týchto temných dobách nechávame svojich učiteľov, aby Boha hľadali namiesto nás. Všetko sa sústreďuje na počiatočné „prijatie“ Krista (termín, ktorý mimochodom v Písme vôbec nie je), a potom sa už od nás neočakáva žiadna túžba, aby naše duše dosiahli ďalšieho Božieho zjavenia.²

Úmyselne by som chcel povzbudiť túto silnú túžbu po Bohu. Jej nedostatok spôsobuje náš nedobrý stav. Strnulosť a škrobenosť nášho života s Bohom je výsledkom nedostatku svätej túžby. Spokojnosť so sebou samým je smrteľným nepriateľom akéhokoľvek duchovného rastu. Pokiaľ nehoríme

¹ str. 12-13

² str. 16-17

túžbou, Kristus sám seba svojmu ľudu zjavovať nebude. On čaká, až ho budeme chcieť. Je veľmi zlé, že na niektorých z nás čaká veľmi, veľmi dlho a márne.

Každá doba je niečím charakteristická. Práve teraz sa nachádzame vo veku prekomplikovaného náboženstva. Jednoduchosť, ktorá je v Kristovi, vidíme medzi sebou málokedy. Namiesto toho máme programy, metódy, organizácie a kopu nervózných aktivít, ktoré zaberajú čas a pozornosť, ale nikdy nenaplnia túžbu srdca.³

Dnes sa Boh rovnako, ako pred tým, ukazuje „nemluvnatám“, zatiaľ čo múdрым a opatrným sa skrýva v nepreniknuteľnej temnote. Musíme svoj prístup k nemu zjednodušiť.

Keď náboženstvo už povedalo svoje posledné slovo, ostáva málo, čo potrebujeme, okrem samotného Boha. Zlý zvyk hľadania Boha a niečoho viac nám účinne bráni nájsť Boha v plnom zjavení. V tom „niečom viac“ spočíva naše veľké prekliatie. Pokiaľ vynecháme ono „niečo viac“, čoskoro nájdeme Boha a v ňom to, po čom sme tajne túžili celý život.

Nemusíme sa obávať, že pri hľadaní Boha ochudobníme svoj život alebo obmedzíme hnutie svojich otvorených srdc. Opak je pravdou. Spokojne si môžeme dovoliť urobiť Boha naším Všetkým, sústrediť sa na neho Jediného a obetovať pre neho mnoho.⁴

„Pozdvihnite svoje srdce k Bohu s pokorným pohnutím lásky a majte na mysli jeho samotného, nie niečo z jeho dobrých vecí...“⁵

Keď Boh rozdelil Kanaán medzi kmene Izraela, Lévi nedostal žiaden podiel zeme. Boh mu jednoducho povedal: „Ja som tvoj podiel a tvoje dedičstvo,“ a týmito slovami ho urobil omnoho bohatším, bohatším ponad všetkých jeho bratov, nad všetkých kráľov a panovníkov, ktorí kedy žili na tomto svete. A to je duchovný princíp, ktorý stále platí pre všetkých kňazov Najvyššieho Boha.

Človek, ktorý má svoj poklad v Bohu, má všetko v tom Jedinom. Môže mu byť odoprených veľa obvyklých pokladov, alebo ak mu bude dovolené ich mať, radosť z nich bude tak usmernená, že už sa nikdy nestanú bezvýhradne potrebnými k jeho šťastiu.⁶

³ str. 18

⁴ str. 19

⁵ Autor pútavého anglického klasického diela *The Cloud of Unknowing* (Oblak nevedomia) nám hovorí ako na to.

⁶ str. 20-21

Požehnané prázdne ruky

Blahoslavení chudobní v duchu, lebo ich je nebeské kráľovstvo. (Mt 5,3)

Skôr než Boh stvoril na zemi človeka, stvoril pre neho potravu a radosť, svet plný užitočných a príjemných vecí. V príbehu o stvorení v knihe Genezis sa o nich hovorí ako o „veciach“. Boli stvorené pre potrebu človeka, ale vždy mali byť pre neho vonkajšími vecami, ktoré mu majú slúžiť. A v hĺbke duše bola svätyňa, kde nemohol sídlieť nikto menší, než samotný Boh. Vo vnútri človeka bol Boh a okolo neho tisíce darov, ktorými ho Boh zahrnul.

Ale hriech všetko skomplikoval a Božie dary sa stali potencionálnym zdrojom skazy ľudskej duše.

Naša strastiplná cesta sa začala vo chvíli, keď bol Boh prinútený opustiť svoju svätyňu vo vnútri človeka a tak do nej mohli vstúpiť „veci“. „Veci“ v ľudskom srdci zvíťazili. Ľudia dnes nemajú od prirodzenosti vo svojom srdci pokoj, pretože už v ňom nevládne Boh, ale od chvíle mravného zatmenia v ľudskom srdci vedú samozvaní votrelci a násilníci urputný boj o miesto na tróne.

Ľudské srdce je prerastené pevnými koreňmi padlého života, ktorého prítomnosťou je niečo vlastniť, a to za každých okolností. Vášnivo prahne po „veciach“. Zámeno „môj“ vyzerá celkom nevinne, ale jeho neustále a všeobecné používanie o niečom svedčí.

Veci sa pre nás stali potrebnými, k čomu nikdy nemalo prísť. Božie dary zaujali miesto Boha a celý prirodzený poriadok je touto strašlivou výmenou narušený.

Každý z nás má v sebe akoby nepriateľa, ktorého na svoju vlastnú škodu toleruje. Ježiš ho nazval „tvoj život“ a „ty sám“. My by sme ho mohli nazvať *život pre seba*.⁷ Jeho hlavnou charakteristikou je túžba vlastniť, čo naznačujú slová ako „zisk“ či „zárobok“. Pokiaľ dovolíme tomuto nepriateľovi, aby v nás žil, nakoniec stratíme všetko. Pokiaľ sa mu vzoprieme a vzdáme sa všetkého pre Krista, nakoniec nestratíme nič, ale všetko uchováme pre život večný. Návod, ako najúčinnejšie tohto nepriateľa zničiť: je to kríž. „Nes každý deň svoj kríž a nasleduj ma.“

Cesta k hlbšiemu poznaniu Boha vedie osamelým údolím ľudskej chudoby a zrieknutím sa všetkých vecí.

Títo blahoslavení chudobní už viac nie sú otrokmi vecí. Zlomili jarmo utláčateľa, ale nie bojom, ale tým, že sa vzdali. A napriek tomu, že sú slobodní od všetkého vlastníctva, všetko je ich. „Ich je nebeské kráľovstvo.“⁸

⁷ str. 22-23

⁸ str. 24

Príbeh o Abrahámovi a Izákovi nám podáva dramatický obraz života človeka, ktorý sa vzdal, a zároveň výborný komentár k prvému blahoslavenstvu.

Keď sa Izák narodil, bol už Abrahám starý, tak starý, že by mohol byť jeho deduškom, a stal sa okamžite radosťou a modlou Abrahámovho srdca.

...

Boh urobil všetko možné, aby povedal svoje k sile tejto náklonnosti. Dieťaťko predstavovalo pre otcovo srdce všetko posvätné – Božie prisľúbenie, zmluvy, roky nádeje dlhodobý sen o Vykupiteľovi. Sledoval ho, ako rastie z dieťaťa v muža, a jeho život bol srdcu tohto muža drahší a drahší, až tento vzťah začínal byť nebezpečný. A práve v tejto chvíli zasiahol Boh, aby zachránil otca i syna od následkov neprečistenej lásky.

„Vezmi svojho syna,“ povedal Boh Abrahámovi, „svojho jediného syna Izáka, ktorého miluješ, a choď do krajiny 'Morja'! Tam ho obetuj ako zápalnú obeť na jednom z vrchov, ktorý ti ukážem.“ (Gn 22,2). Svätopisec nám nedáva nahliadnúť do agónie tej noci na svahoch Beer – šeby, kde starec viedol svoj spor s Bohom...⁹

Boh nechal starého trpiaceho muža dôjsť až k bodu, keď už nemohol cúvnuť, a potom mu zabránil vzťahovať sa na chlapca ruku.

... Len som ho chcel odsunúť z chrámu tvojho srdca, aby som tam mohol neobmedzene vládnuť ja sám. ... Teraz viem, že sa bojíš Boha, lebo si mi neodoprel svojho syna, svojho jediného syna.

... pretože si to urobil a neodoprel si mi svojho jediného syna, určite ťa požehnám... (Gn 22, 16-18)¹⁰

Boh mohol začať s okrajovými časťami Abrahámovho života a postupovať smerom k jeho stredu, ale on zvolil rýchly zásah priamo do srdca, aby bolo rýchlo po bolestivej operácii. Vo svojom jednaní vynakladal hospodárne s prostriedkami i časom. Bola to krutá a bolestivá rana, ale účinná.

Už som hovoril, že Abrahám nemal vôbec nič. Ale nebol tento chudobný muž bohatý? Všetko, čo mal skôr, stále slúžilo na jeho potešenie: ovce, ťavy, stáda a všemožné statky. Mal tiež svoju ženu a svojich priateľov, a nadovšetko mal svojho syna Izáka v bezpečí po svojom boku. Mal všetko, *ale nevlastnil nič*. V tom tkvie ono duchovné tajomstvo.

Všetko, čo mu (Bohu) odovzdáme, je v bezpečí a to, čo mu neodovzdáme, nikdy v skutočnom bezpečí nie je.

Tiež by sme mu mali odovzdať svoje obdarovanie a svoj talent. Mali by sme sa na ne pozerať ako na to, čím skutočne sú – Boh nám ich požičal – v žiadnom prípade by sme ich nemali považovať za svoje vlastné. Už nemáme žiadne právo požadovať uznanie za svoje zvláštne schopnosti o nič viac ako

⁹ str. 25

¹⁰ str. 27

za svoje modré oči alebo silné svaly. „Veď kto ti dáva vyniknúť?! Čo máš, čo si nedostal?“ (1Kor 4,7).

Kresťan, ktorý si dostatočne uvedomuje, že i sám seba pozná len málo, spozoruje na sebe príznaky tejto vlastníckej choroby a bude ľutovať, že ju nachádza vo vlastnom srdci. Pokiaľ je jeho túžba po Bohu dosť silná, bude s tým chcieť niečo urobiť. Čo by teda mal robiť?

Najskôr by sa mal prestať obhajovať a zanechať všetky pokusy ospravedlňovať sám seba, ako vo svojich vlastných očiach, tak pred Bohom. Každý, kto obhajuje sám seba, nebude mať za svojho obhajcu nikoho iného, len sám seba, ale keď príde bezbranný pred Boha, bude ho obhajovať sám Boh.¹¹

Nech trvá na tom, aby Boh prijal všetko, čo mu je drahé, aby zobral všetky veci z jeho srdca, a aby tam sám panoval v moci.

Pokiaľ zvolí dosť drastickú cestu, môže skrátiť čas svojej trýznej z rokov na minúty a vojsť do dobrej zeme omnoho skôr pred svojimi pomalšími bratmi, ktorí si hýčkajú svoje pocity a zostávajú opatrní pri svojom jednaní s Bohom.

Nezabúdajme, že táto pravda sa nedá mechanicky naučiť ako fyzika. Musíme ju zažiť – prežiť Abrahámovi trpkú a drsnú skúsenosť, ak máme dostať požehnanie. Toho dávneho prekliatia sa nezbavíme bezbolestne; ten zarytý lakomec v našom vnútri si poslušne neľahne a nezomrie na náš rozkaz. Musí byť vytrhnutý z nášho srdca ako rastlinka zo zeme, musí byť bolestne vytiahnutý ako zub z ďasna. Musí byť vyhnaný z našej duše násilím, tak ako Kristus vyhnal peňazomencov z chrámu.

Ak chceme viac a hlbšie spoznávať Boha, musíme ísť cestou sebazaprenia. – skôr alebo neskôr budeme podrobení tejto skúške.

Z tej skúšky nebude dvanásť rôznych východísk, ale iba jedno a jedna alternatíva. A celá naša budúcnosť bude závisieť na našej voľbe.

*Otče, chcem ťa spoznávať, ale moje zbabelé srdce má strach vzdať sa svojich potešení. Nemôžem sa s nimi rozlúčiť bez toho, aby moje srdce nekrvácalo, a nechcem pred tebou zakrývať tú hrôzu z ich straty. Trasiem sa, ale napriek tomu prichádzam. Prosím, vytrhni z môjho srdca všetky veci, ktoré som tak dlho miloval, až sa stali mojou súčasťou, aby si mohol vojsť a prebývať tam ako jediný Pán. A potom urobíš z môjho vlastného srdca svoj slávny trón. Moje srdce už nebude viac potrebovať slnečné svetlo, pretože ty budeš jeho svetlom a noci tam už nebude. V mene Pána Ježiša Krista. Amen.*¹²

¹¹ str. 28-29

¹² str. 30-31

Odstráňte oponu

A keď máme, bratia, smelú dôveru, že vojdeme do Svätyne skrze Ježišovu krv, (Ž 10,19)

Žízniace srdcia, ktorých túžba bola prebudená Božím dotykcom, a preto nepotrebujú žiaden rozumový dôkaz. Ich nepokojné srdce je pre ne tým pravým dôkazom.

Najvyšším cieľom človeka je oslavovať Boha a večne sa z neho radowať.¹³

Celé Božie dielo spasenia tkvie v odčinení onej hanebnej vzbury a v našom navrátení sa do správneho a večného vzťahu s Bohom.

Boh nás svojim neustálym pôsobením na naše srdce vedie k návratu. To si prvýkrát všimneme vo chvíli, keď naše nepokojné srdce zatúži po Božej prítomnosti a kedy si povieme: „Vstanem a pôjdem k svojmu Otcovi.“

Vnútoraná cesta duše z pustatiny hriechu do radostnej Božej prítomnosti je nádherne vykreslená na príklade starozákonného stánku. Navracajúci sa hriešnik vstúpil najprv na vonkajšie nádvorie, kde obetoval krvavú obeť na bronzovom oltári a umyl sa v nádobe, ktorá stála vedľa neho. Potom skrze oponu vošiel do svätyne, kam nesmelo zasiahnuť prirodzené svetlo a kde iba zlatý svietnik, ktorý znázorňoval Ježiša ako svetlo sveta, osvecoval všetko svojím jemným svetlom. Tiež tam bol obetný chlieb, ktorý ukazoval na Ježiša ako na chlieb života, a kadidlový oltár, symbol neutíchajúcich modlitieb. Napriek tomu, že takto Boží ctiteľ okúsil mnoho radosti, nevstúpil ešte do Božej prítomnosti. Ďalšia opona oddeľovala svätyňu svätých. Do svätyne svätých mohol vstupovať len najvyšší kňaz, a to len raz za rok... práve táto opona bola roztrhnutá.

Vykúpení už viac nemusia mať strach váhať pred vstupom do svätyne svätých. *Boh si želá, aby sme prišli do jeho prítomnosti a zostávali v nej po celý život.*¹⁴

Plameň Božej prítomnosti bol životodarným princípom levitského rádu. Bez nej by všetky smernice v súvislosti so stánkom boli len literami akéhosi neznámeho jazyka, nemali by žiaden význam pre Izrael, ani pre nás. Najvýznamnejšou skutočnosťou bolo to, že *Jahve tam prebýval.*

Do istej miery odhalil sám seba v prírode, ale dokonalo tak urobil vo svojom vtelení. Teraz čaká, aby pokorným a ľuďom čistého srdca v ohromujúcej plnosti zjavil sám seba.

¹³ str. 33

¹⁴ str. 34-35

Svet zomiera z neznalosti Boha a Cirkev hladuje, lebo prežíva jeho neprítomnosť. Okamžitým liekom na väčšinu našich duchovných chorôb by bolo, vstúpiť vo svojej duchovnej skúsenosti do Božej prítomnosti, náhle si uvedomiť, že sme v Bohu a Boh je v nás. Boli by sme pozdvihnutí z našej poľutovaniahodnej malichernosti a naše srdce by sa otvorilo. Boli by vypálené všetky nečistoty z nášho života, tak ako boli v kríku, v ktorom prebýval Boh, spálené plesne a škodcovia.

On je láska, milosť a spravodlivosť, on je svätosť tak nevýslovná, že neznesie žiadne porovnanie, či obraz. Iba oheň môže dať o ňom vzdialenú predstavu. Zjavil sa v ohnivom kríku, v ohnivom stĺpe prebýval po celú dobu putovania púšťou. Oheň, ktorý zažiaril medzi krídlami cherubínov vo svätyni svätých... prišiel na Turíce a v ohnivých jazykoch spočinul na hlavách učeníkov.

V hĺbke ľudského ducha musí horieť plameň, lebo jeho láska nie je tou pravou láskou k Bohu. Veľkými v Božom kráľovstve sú tí, ktorí Boha milovali viac, než druhí. ... – prekonať i oddanosť serafínov pred trónom.¹⁵

„Kamkoľvek sa obrátíme v Božej cirkvi, tam je Ježiš. Je pre nás začiatkom, stredom i cieľom všetkého... Nikto nemusí byť chudobný, pretože Kristus môže byť jeho majetkom. ... Mnoho vecí môžeme preháňať, ale nikdy nemôžeme príliš zveličiť svoj záväzok voči Ježišovi alebo jeho lásku k nám, ktorá oplýva súcitom. Celý svoj život môžeme hovoriť o Ježišovi, a napriek tomu sa nikdy nedostaneme na koniec vzácných vecí, ktoré sa dajú o ňom povedať. Večnosť nebude stačiť na to, aby sme ho celkom spoznali a dosť ho chválili za všetko, čo urobil...“

*Svätý Duchu, nádherný a strašný!
Moje srdce už sa láme v dvojo,
keď Tvoju nehu, lásku zrie
k úbohému hriešnikovi.*

Boh – celkom a nevýslovne úžasný, že len on sám môže doplna naplniť najhlbšie potreby celej našej prirodzenosti, nech je už akokoľvek tajomná a hlboká.¹⁶

Ľudia so zlomeným srdcom („zlomiť sa láskou“ k Bohu) disponovali kvalitou, ktorú obyčajní ľudia nepoznali, ani ju nechápali. Ich reč bola obyčajne preniknutá duchovnou autoritou. Ocitli sa v Božej prítomnosti a potom to, čo videli, zdieľali s ostatnými. Boli to proroci, nie učitelia zákona, lebo zákonník hovorí o tom, čo čítal, ale prorok hovorí o tom, čo videl.

¹⁵ str. 36-39

¹⁶ str. 40-41

Tvrдый hlas zákonnika sa nesie nad evanjelizačným hnutím, ale Cirkev čaká na jemný hlas svätca, ktorý by prenikol za oponu a vnútorným zrakom pozeral na zázrak, ktorým je Boh. Preniknúť do Božej prítomnosti a zakúšať ju plnými dúškami je privilegium dané každému Božiemu dieťaťu.

Opona bola odstránená roztrhnutím Ježišovho tela, z Božej strany nám nič nebráni vstúpiť do svätyne svätých, tak prečo otáľame? Prečo sme spokojní s tým, že budeme prebývať po všetky svoje dni na jej prahu a nikdy nevojdem dovnútra, aby sme uzreli Boha? Počujeme ženícha, ako hovorí: „Daj zrieť mi svoju tvár, daj počuť mi svoj hlas, veď sladký je tvoj hlas a krásna je tvoja tvár.“ (Pies 2,14) Citíme, že toto volanie patrí nám, ale stále nie sme bližšie, a roky ubiehajú a my starneme a sme, čím ďalej, tým viac unavení prebývaním na vonkajších nádvoriach stánku. Čo nám bráni?

Opona v našom srdci, ktorá nebola odstránená, ako tá chrámová... opona našej padlej prirodzenosti, ktorá stále žije v našom vnútri neodsúdená, neukrižovaná a nezapretá. Je to husto tkaná opona života pre seba samého... na tejto nepriehľadnej opone nie je nič tajomného, ani ju nie je ťažké rozpoznať. Stačí sa len pozrieť do svojho srdca a uvidíme ju tam...

Žizniace duše – postavlia sa tvárou v tvár realite, nech je akokoľvek nepríjemná, a podstúpia utrpenie kríža pre radosť, ktorá leží pred nimi.¹⁷

Kresťanovo „ja“ je dnes živé len z ortodoxie a cíti sa viac doma na biblickej konferencii, než medzi potrebnými. Náš nedostatok túžby po Bohu poskytuje nášmu sebestvu vynikajúce podmienky, aby mohlo kvitnúť s rásť.

Je to rovnaké, ako skúšať odstrániť z nášho organizmu lepru. Musí to byť Božie dielo, ktoré nás oslobodí vykorením tejto choroby.

Križ je ťažký a smrteľný, ale účinný. Nenecháva svoje obete na sebe visieť navždy. Príde chvíľa, keď je dielo u konca a trpiaca obeť umiera. Potom prichádza sláva a moc vzkriesenia. Bolesť je zabudnutá pre radosť, že opona je odstránená, a my vchádzame do skutočného duchovného prežívania prítomnosti Boha.

Pane, aké výborné sú tvoje cesty a aké bludné a temné sú cesty človeka. Ukáž nám, ako zomrieť, aby sme mohli znovu povstať v novote života. Roztrhni oponu nášho života od zhora dolu, ako si roztrhol chrámovú oponu. Chceme pristúpiť k tebe v plnej istote viery. Chceme s tebou pobývať každý deň na tejto zemi, aby sme si mohli zvyknúť na tú slávu, až vstúpime do tvojich nebies, kde budeme s tebou. V mene Ježiša Krista. Amen. 18

¹⁷ str. 42-43

¹⁸ str. 45-47

Vnímanie Boha

„Skúste a presvedčite sa“ (Ž34,9)

Pre väčšinu ľudí je Boh deduktívnym záverom a nie realitou. Je dedukciou dôkazov, ale zostáva osobne nepoznaný. Iní vedia o Bohu len z počutia – počuli o Bohu od iných a uložili svoju vieru na dno svojej mysli spolu s ďalšími odrobinkami, ktoré dokopy tvoria ich celkové vyznanie. Pre mnoho ďalších nie je Boh nič iného než ideál, iné meno pre dobro, krásu alebo pravdu, alebo je pre nich zákonom...

Nikdy im, ale na myseľ neprišla možnosť intímneho kontaktu s Bohom. ... aby verili v osobného Boha ... Boží charakter osobnosti a otcovstva so sebou prináša myšlienku osobného poznania. ... pre milióny kresťanov nie je Boh o nič viac skutočný, než pre neveriacich (nekresťanov). Prechádzajú životom so snahou milovať ideál a byť oddaní len úbohému princípu.

Oproti tejto mlhavej vágnosti stojí jasné biblické učenie, že Boha je možné spoznať z vlastnej skúsenosti. Milujúca Osobnosť vládne stránkam Biblie, prechádza sa medzi stromami záhrady a vdychuje vôňu každej scenérii. Neustále je prítomná živá Osoba, ktorá hovorí, vedie spor, miluje, pracuje a zjavuje sa sama sebe...¹⁹

„Skúste a presvedčite sa, aký dobrý je Pán.“ (Ž34,9) „Tvoj odev vonia myrhou, aloou a kasiou a rozveseľuje ťa zvuk harfy z palácov zo slonoviny.“ (Ž 45,9) „Moje ovce poznajú môj hlas.“ (Jn1,1-21) „Blahoslavení čistého srdca, lebo oni uvidia Boha.“ (Mt 5,8)

Čo môže toto všetko znamenať, nič iného, než že vo vnútri svojich srdc máme orgány, ktorými môžeme spoznávať Boha, rovnako ako spoznávame hmotné veci svojimi dôverne známymi piatimi zmyslami? Hmotný svet vnímame, že uplatňujeme schopnosti, ktoré nám k tomu boli dané. Vlastníme, ale tiež duchovné schopnosti, ktorými môžeme spoznávať Boha a duchovný svet, pokiaľ budeme nasledovať vedenie Ducha a začneme ich používať.

Duchovné schopnosti človeka, ktorý nie je znovuzrodený, spia vnútri jeho prirodzenosti, kde ležia nevyužívané a prakticky mŕtve.

Vykúpené Božie deti, prečo oni tak málo poznajú pravidelné vedomé obecenstvo s Bohom, ktoré, ako sa zdá, Biblia ponúka? Odpoveďou je naša chronická nevera. Viera umožňuje fungovanie našich duchovných zmyslov. Kde je poškodená viera, tam dôjde k vnútornej nevnímavosti a strnulosti, čo sa týka duchovných vecí.

¹⁹ str. 48-49

Duchovné kráľovstvo leží všade okolo nás, obklopuje nás, objíma nás, v dosahu nášho vnútra, a čaká, až ho začneme spoznávať. Samotný Boh čaká odozvu na svoju prítomnosť. Tento večný svet pre nás ožije vo chvíli, keď sa začneme spoliehať na jeho skutočnosť.²⁰

Svet zmyslov po celý náš život, vo dne v noci, narušuje našu pozornosť. Je hlučný, naliehavý a vnucujúci sa. Nevyzýva našu vieru, je tu, útočí na naše zmysly, vyžaduje, aby sme ho prijímali ako skutočný a konečný. Ale hriech zahmlil zrenice našich srdiec, takže nevidíme inú skutočnosť, Božie mesto, ktoré žiari okolo nás .²¹

„No vy ste sa priblížili k vrchu Sion a k mestu živého Boha, k nebeskému Jeruzalemu, k myriadám anjelov, k slávnostnému zhromaždeniu a k spoločenstvu prvorodených, ktorí sú zapísaní v nebi, k Bohu, sudcovi všetkých, k duchom spravodlivých, ktorí už dosiahli dokonalosť k Ježišovi, prostredníkovi novej zmluvy, a k pokropeniu krvou, ktorá volá hlasnejšie ako Ábelova.“ (Hebr 12,22-24). – „hora, ktorej sa možno dotknúť“, „zvuk poľnice a slov“, ktoré možno počuť. (Ex19). Nie je ponúkaný bezpečný záver, že pokiaľ skutočnosti hory Sion boli vnímateľné zmyslami, tak skutočnosti hory Sion by nemali byť uchopené dušou? ... skutočne a doslova. Duša má oči na pozeranie a uši na počúvanie. Nech už sú pre dlhodobé nepoužívanie akokoľvek ochabnuté, oživujúcim dotykom Krista môžu ožiť a byť schopné najostrejšieho videnia a najcitlivejšieho sluchu.

Ak sa začneme sústrediť na Boha, duchovné veci nadobudnú pred našimi vnútornými zrakmi ostré tvary. Budeme obdarovaní prenikavou vnímavosťou, ktorá nám umožní vidieť Boha tak, ako to prisľúbil tým, ktorí majú čisté srdce.

Môj Bože, prebuď k životu všetku silu vo vnútri môjho srdca, aby som sa mohol držať večných vecí. Otvor moje oči, aby som videl. Daj mi prenikavé duchovné vnímanie, daj, nech ťa zažívam a uzriem, aký si dobrý. Urob, nech sú pre mňa nebeské veci skutočnejšie, než by bolo čokoľvek pozemského. Amen.²²

Všadeprítomnosť Boha

Kam môžem ujsť pred tvojím duchom a kam utiecť pred tvou tvárou? (Ž 139,7)

”Ozaj, Pán je na tomto mieste a ja som o tom nevedel!” (Gn 28,16)²³
Ľudia nevedia, že Boh je tu. Aký by to bol rozdiel, keby to vedeli...

²⁰ str. 50-51

²¹ str. 55

²² str. 57-58

²³ Jakub

Pre niektorých z nás to bude veľká chvíľa, až uveríme, že Božie prisľúbenie o zjavení samého seba je doslovne pravdivé, že prisľúbil mnoho a nesľúbil viac, než by mal v úmysle splniť.

Naše hľadanie Boha sa završuje úspechom práve preto, že On sa nám stále túži zjavovať.

Nie je to otázka kilometrov, ale prežitia.

Človek môže povedať: „Cítim, že môj syn sa mi približuje, ako dospieva,“ aj keď tento syn už od narodenia žil po boku svojho otca a po celý svoj život nebol nikdy preč na viac než pár dní. Čo tým teda otec myslí? (prežívanie)²⁴

Takže, keď spievame: „Pane, pritiahni ma bližšie, ešte bližšie,“ nemáme na mysli priestorovú blízkosť, ale blízkosť vzťahu. – väčšiu vnímavosť, plnšie vedomie Božej prítomnosti.

Ako veľmi sa odlišoval Mojžiš od Izaiáša, Dávid od Eliáša, ako sa nepodobaj jeden na druhého Pavol a Ján, svätý František a Luther, Finney a Tomáš Kempenský.

V niečom sa ale museli zhodovať. Čo to bolo za životne dôležitú vlastnosť? ...vlastnosťou, ktorú mali spoločnú, bola *duchovná vnímavosť*.

Od obyčajných ľudí sa odlišovali tým, že vo chvíli, kedy cítili vnútornú túžbu, *niečo s ňou robili*. Osvojili si celoživotný zvyk duchovne reagovať.²⁵

Vnímavosť nie je jednoliatou vlastnosťou, je skôr zmesou viacerých prvkov v duši človeka. Je to záľuba, náklonnosť, súhlasná odozva, túžba. Môže byť prítomná v rôznej miere. Záleží na jednotlivcovi. Môžeme ju cvičením rozvíjať, či zanedbávaním zničiť.

Generácia kresťanov vychovaná medzi tlačidlami a automatmi, nemá trpezlivosť s pomalšími a menej priamočiarymi metódami na dosiahnutie cieľov. Prečítame si svoju kapitolu, na chvíľu sa stíšime a ponáhľame sa preč, dúfajúc, že si vynahradíme svoj vnútorný úpadok návštevou ďalšieho evanjelizačného zhromaždenia alebo počúvaním ďalšieho napínavého príbehu náboženského dobrodruha, ktorý práve prišiel zďaleka.

Tragické následky tohto ducha nás všade obklopujú. Plytké životy, prázdne náboženské filozofie, prevažujúci prvok zábavy na evanjelizačných zhromaždeniach, oslavovanie človeka, spoliehanie sa na vonkajšie náboženské veci, pseudoduchovné obecenstvo, obchodnícke metódy,

²⁴ str. 62-63

²⁵ str. 34-65

zamieňanie dynamického temperamentu za moc Ducha. Také a podobné sú príznaky zlej choroby, hlbokkej a vážnej choroby duše.²⁶

Máme v sebe schopnosť poznávať Boha, keď reagujeme na jeho ponuky. (A toto sa nazýva nasledovanie Boha!)

Bože a Otče, vyznávam ti moje hriechne zaobranie sa viditeľnými vecami. Bol som príliš pohltý svetom. Ty si tu bol a ja som to nevedel. Bol som slepý k tvojej prítomnosti. Otvor mi oči, aby som ťa mohol vidieť v sebe i okolo seba. Prosím ťa o to pre Krista. Amen.²⁷

Boží hlas

Na počiatku bolo Slovo a Slovo bolo u Boha a to Slovo bolo Boh. (Jn 1,1)

Je dôležité, aby sme sa upokojili a čakali na Boha. A najlepšie je uchýliť sa do samoty, pokiaľ možno s otvorením Písmom. Pokiaľ tak urobíme, môžeme sa potom priblížiť Bohu a započúvať sa do Jeho hlasu v našich srdciach. Myslím, že priemerný človek bude postupovať najprv takto: najprv začuje záchvev Božej prítomnosti niekde v záhrade. Potom hlas, trochu zrozumiteľnejší, ale stále nie príliš jasný. A potom príde ten šťastný okamžik, kedy Duch začne osvetľovať Písmo, a to, čo bol pred tým len záchvev, či nanajvýš hlas, sa teraz stáva zrozumiteľným slovom, milým, dôverným a jasným ako slovo láskavého priateľa. Potom príde život a svetlo, a to najlepšie, možnosť vidieť Ježiša Krista ako Spasiteľa, Pána a Všetko a spočinúť v jeho objatí.²⁸

Človek môže povedať: „Tieto slová sú určené mne,“ a napriek tomu nemať vo svojom srdci istotu a necítiť to tak. Stane sa obeťou rozštiepenej psychiky. Snaží sa premýšľať o Bohu ako o tom, ktorí hovorí len v jednej knihe a všade inde mlčí.

Myslím, že veľká časť našej duchovnej neviery má koreň v nesprávnom pochopení Písma a nedostatku lásky k nemu. Mlčiaci Boh znenazdania začal hovoriť v knihe, a keď ta kniha bola dokončená, odmlčal sa navždy. Teraz tú knihu čítame ako záznam toho, čo Boh povedal, keď mal na krátky čas náladu rozprávať.

Je to, ale kniha, ktorá hovorí *práve teraz*. Proroci obvykle hovorievali: „Tak hovorí Boh.“ Išlo im o to, aby ich poslucháči chápali, že Boh hovorí v práve prebiehajúcim prítomnom čase. Snáď by sme mohli správne použiť minulý čas, aby sme naznačili, že v určitom čase povedal Boh určité slovo, ale raz vypovedané Božie slovo stále prehovára, tak ako raz narodené dieťa stále žije, alebo raz stvorený svet stále existuje.

²⁶ str. 66-67

²⁷ str. 69

²⁸ str. 77

Pane, uč ma načúvať. Časy sú hlučné a moje uši sú unavené tisícami drsných zvukov, ktoré na ne stále útočia. Daj mi ducha chlapca Samuela, ktorý ti povedal: „Hovor, tvoj sluha počúva.“ Nech ťa počujem vo svojom srdci. Nech si zvyknem na zvuk tvojho hlasu a jeho tóny nech sa mi stanú dôverne známymi, keď pozemské zvuky odumrú a jediným zvukom zostane hudba tvojho hlasu. Amen.²⁹

Ľudský pohľad

S očami upretými na Ježiša, pôvodcu a završiteľa viery (Hebr 12,2)

Vieru v akcii môžeme vidieť v dramatickom príbehu v knihe Numeri. Izrael zmalomyseľnel a šomral proti Bohu, a Boh na nich zoslal jedovaté hady. „Ony hrýzli ľud a z Izraelitov mnoho ľudí pomrelo.“ Potom Mojžiš kvôli nim hľadal Boha a ten ho vypočul a dal im pomoc proti hadiemu uštipnutiu. Prikázal Mojžišovi, aby vyrobil bronzového hada a vyvesil ho na žrd, aby ľudia mohli na neho hľadiť. „Urob medeného hada a vyves ho na žrd! Potom každý kto naň pozrie, ostane nažive.“ Mojžiš poslúchol, „A keď niekoho hady uhryzli a on pozrel na medeného hada, ostal nažive.“ (Nm 21,4-9).³⁰

V Novom Zákone Ježiš vysvetľuje svojim poslucháčom, ako môžu byť spasení. Hovorí im, že vierou. Na objasnenie poukazuje na príbeh z knihy Numeri: „A ako Mojžiš vyzdvihol na púšti hada, tak musí byť vyzdvihnutý aj Syn človeka, aby každý, kto verí, mal v ňom večný život.“ (Jn 3,14-15)

Náš obyčajný človek by pri čítaní urobil významný objav. Všimol by si, že „pohliadnuť“ a „veriť“ sú synonymá. „Pohľad na starozákonného hada je totožný s „vierou“ v novozákonného Krista. Takže *pohľad* a *viera* sú to isté. A pochopil by, že zatiaľ čo Izrael hľadel svojimi vonkajšími očami, viera je pohľad srdcom. Myslím, že by došiel k záveru, že *viera je pohľad človeka na Boha Spasiteľa*.

Potom si spomenie na pasáže, ktoré čítal pred tým a pochopí ich význam. „Na neho hľadte a budete žiarit a tvár vám nesčervenie hanbou.“ (Ž34,6). „Oči dvíham k tebe, čo na nebesiach prebývaš. Ako oči sluhov hľadia na ruky svojich pánov, ako oči služobníč hľadia na ruky svojej panej, tak hľadia naše oči na Pána, nášho Boha, kým sa nezmiluje nad nami.“ (Ž132,1-2). Tu, človek, ktorý hľadá milosť, priamo pozerá na Boha milosti a neodvracia oči, pokiaľ nedostane milosť. Sám náš Pán vždy hľadel na Boha. „pozdvihol oči k nebu, dobrorečil, lámal chleby a dával učeníkom“ (Mt14,19) Ježiš v podstate učil, že svoje skutky vždy koná s vnútorným zrakom

²⁹ str. 78-79

³⁰ str. 83

upretým na svojho Otca. Jeho sila spočívala v nepretržitom pohľade na Boha (Jn 5,19-21).³¹

V zhode s citovanými úryvkami znie celé Písmo, inšpirované Duchom. Zhrňa nám to list Hebrejom, keď nás vyučuje, že máme bežať závod života „s očami upretými na Ježiša, pôvodcu a zavŕšiteľa viery.“ (Hebr 12,2). Odtiaľ spoznávame, že viera nie je jedno-rázovým úkonom, ale nepretržitým pohľadom srdca na trojjediného Boha.

Viera teda obracia pozornosť srdca na Ježiša. Pozdvihuje myseľ k pohľadu na „Božieho Baránka“ a neprestáva po celý zbytok nášho života. Spočiatku to môže byť ťažké, ale stáva sa to jednoduchším, keď pevne, ticho a pozorne hľadáme na jeho nádhernú osobu.

Tento duševný zvyk sa vytvára postupne a po čase sa stane akýmsi duchovným reflexom, ktorý už nevyžaduje z našej strany vedomé úsilie.³²

Viera si je zo všetkých čností najmenej vedomá samej seba. Svojou podstatou si je sotva vedomá vlastnej existencie. Tak ako oko, ktoré vidí všetko pred sebou, ale nevidí samo seba, tak je viera zamestnaná oným Predmetom, ku ktorému sa upiera, a nevenuje pozornosť sama sebe. Pokiaľ hľadáme na Boha, nevidíme sami seba a to je požehnané oslobodenie. Človek, ktorý zápasil o svoje vlastné očistenie, nedosiahol nič, len opakované neúspechy. Taký človek prežije skutočnú úľavu, keď sa prestane zaoberať sám sebou a pohliadne na dokonalého Boha. Zatiaľ, čo sa pozerá na Krista, tie veci, o ktoré sa tak dlho pokúšal, sa v jeho vnútri začnú riešiť. To Boh v ňom bude pôsobiť chcenie aj robenie.

Viera je presmerovaním nášho zraku, kedy opustíme pohľad na samých seba a zameriame sa na Boha. Hriech prevrátil náš zrak dovnútra a spôsobil jeho zameranie sa na nás samotných.

Viera hľadá *von* miesto *dovnútra* a celý život sa potom dáva do poriadku.

„Keď všetko moje snaženie je obrátené k tebe, lebo všetko tvoje snaženie je obrátené ku mne; keď na teba samotného bedlivo hľadím, ani na okamih neodvrátim svoj vnútorný zrak, lebo Ty si ma obklopil neustálou pozornosťou; keď tebe samotnému venujem svoju lásku, pretože Ty, ktorý si láska sama, sa venuješ mne samotnému. Potom čím iným je môj život, Pane,

³¹ Ježiš im vrazil: „Veru veru, hovorím vám: Syn nemôže nič robiť sám od seba, len to, čo vidí robiť Otca. Čo robí Otec, to robí podobne aj Syn. Veď Otec miluje Syna a ukazuje mu všetko, čo sám robí; a ukáže mu ešte väčšie skutky ako tieto, aby ste sa čudovali. Lebo ako Otec kriesi mŕtvych a oživuje, tak aj Syn oživuje, koho chce. (Jn 5,19-21)

³² str. 84-85

než objatím, v ktorom ma tvoja nádherná blaženosť tak láskyplne zvierá?“ To napísal Mikuláš Kusánsky pred štyristo rokmi.³³

„Večný život“, hovorí Mikuláš, „nie je nič iného než požehnaný pohľad, Bože, ktorý zo mňa nespúšťaš, ba ani z tajných zákutí mojej duše. Tvoj pohľad dáva život, neustále z neho tryská lahodnosť tvojej lásky....“

Pokiaľ je teda viera pohľadom srdca, pozdvihnutím vnútorného zraku k vševidiacim očiam Boha, tak z toho vyplýva, že je to jedna z najľahších možných vecí. Ako by Boh to životne dôležité urobil ľahkým a umiestnil to v dosahu tých najslabších a najúbohejších z nás.

Pozerať zo srdca, môže úspešne každý.

Veriť sa dá *kedykoľvek*. Žiadne obdobie nie je pre túto najdrahšiu činnosť nadradené inému.³⁴

Obvyklé prostriedky milosti majú cenu. ... rodia sa v nás nové oči, ktoré nám umožňujú hľadiť na Boha vo chvíli, kedy naše vonkajšie oči vidia scény tohto pominateľného sveta.

Napadlo vás niekedy, že sto klavírov naladených podľa jednej ladičky je automaticky naladených tiež voči sebe navzájom? Majú rovnaký akord, pretože boli naladené nie jeden podľa druhého, ale podľa normy, pred ktorou sa každý z nich musí skloniť.

To všetko predpokladá ozajstné pokánie a úplné odovzdanie života Bohu.

Môj Pane, začul som vlúdne slová, ktoré ma povzbudzovali, aby som hľadel na teba a s tým sa uspokojil. Moje srdce túži po odpovedi, ale hriech zakalil môj zrak a doposiaľ ťa vidím len matne. Zmiluj sa a očisti ma vo svojej drahej krvi, urob ma čistým z vnútra, aby moje nezastreté oči mohli na teba hľadiť po všetky dni mojej pozemskej púte. Potom budem pripravený uzrieť ťa v plnej žiare v ten deň, keď sa zjaviš, aby si bol oslávený vo svojich svätých a velebený v tých, ktorí veria. Amen.³⁵

³³ str. 86-87

³⁴ str. 88-89

³⁵ str. 90-92

Obnovenie vzťahu medzi Stvoriteľom a stvorením

Bože, vznes sa nad nebesia a tvoja sláva nech je nad celou zemou. (Ž 57,6)

Nie je pochyb o tom, že poriadok v prírode závisí na správnych vzťahoch.³⁶

Telo vzdychá pod prísnosťou Božieho nezmieriteľného odsúdenia a prosí ako Agag o trochu milosti³⁷, o trochu zhovievavosti svojim telesným cestám. ... Správne môžeme začať len tak, že prijmem Boha takého, aký je.

Vo chvíli, keď sa rozhodneme, že pôjdeme ďalej v odhodlaní vyvyšovať Boha ponad všetko, vykročíme von zo svetského sprievodu. Nájdeme samých seba mimo prispôsobovaniu sa svetským cestám a ešte viac pokročíme v ceste svätosti. Ziskame nový zorný uhol, v našom vnútri sa utvorí nová a iná podoba zmýšľania, nová moc nás začne prekvapovať.

Náš rozchod so svetom bude priamym dôsledkom nášho premeneného vzťahu k Bohu. ... Milióny nazývajú sami seba jeho menom, to je pravda, a prejavujú mu symbolickú úctu, ale jednoduchý test ukáže, ako málo je Boh medzi nimi ctený. (voľba medzi Bohom a peniazmi, Bohom a osobnými ambíciami, Bohom a sebou samým, Bohom a ľudskou láskou – a Boh zaujme až druhé miesto).

„Bud' vyvýšený“ je výrok víťaznej duchovnej skúsenosti. Je to kľúč od dverí k veľkým pokladom milosti. Je to ústredný bod Božieho života v človeku. Nech hľadajúci dosiahne bodu, kedy život a pery spoločne a neustále vyslovujú „Bud' vyvýšený“, a mnoho malých problémov sa naraz vyrieši.³⁸

Nech si nikto nemyslí, že týmto dobrovoľným vydaním sa svojmu Bohu stratí niečo zo svojej ľudskej dôstojnosti. Neznižuje sám seba ako človeka, ale skôr nachádza vysoko vážené miesto toho, kto bol stvorený na obraz svojho Stvoriteľa. Jeho hlboká nechuť pramení z morálneho zmätku, neprirodzeného zobratia si miesta neprávo, ktoré patrí Bohu. Jeho česť sa preukáže obnovením toho ukradnutého trónu. Vo vyvýšení Boha ponad všetko nájde svoju vlastnú česť.

„Uctím toho, kto si mňa ctí,“ (1Sam 2,30) povedal kedysi Boh jednému kňazovi Izraela a tento starodávny zákon Božieho kráľovstva platí dodnes. ... „Kto bude mne slúžiť, toho poctí Otec,“ (Jn 12,26) povedal Ježiš, čím spojil staré s novým a zjavil tak spoľahlivú jednotu Božích ciest s človekom.³⁹

³⁶ str. 93

³⁷ narážka na biblické rozprávanie o zajatom kráľovi Agagovi, porov. 1Sam 15

³⁸ str. 95-97

³⁹ str. 98-99

Všimnite si, ako Boh prižmuroval oko nad slabosťou a preliadal zlyhanie, keď na svojich služobníkoch vylieval nevysloviteľné množstvo milosti a požehnaní. Či to už bol Abrahám, Jakub, Dávid, Daniel, Eliáš, či niekto iný, vždy pocta nasleduje úctu ako žatva sadenie. Boží človek, dal za úlohu svojmu srdcu, aby ponad všetko vyvyšoval Boha. Boh prijal tento zámer ako fakt a konal odpovedajúcim spôsobom. Nebola dôležitá dokonalosť, ale svätý zámer.

Na našom Pánovi Ježišovi Kristovi bol tento zákon vidieť v jednoduchej dokonalosti. Vo svojom pokornom ľudstve ponížil sám seba a s radosťou dal všetku slávu svojmu Otcovi na nebesiach. Nehľadal svoju vlastnú česť, ale česť Boha, ktorý ho poslal: „Ak sa oslavujem ja sám,“ povedal pri jednej príležitosti, „moja sláva nestojí za nič. Ale oslavuje ma môj Otec“ (Jn 8,54).

„Ako môžete veriť vy, ktorí sa navzájom oslavujete, a nehľadáte slávu, ktorú dáva len Boh?!“ (Jn 5,44). ...Kristus tu učil alarmujúcu zásadu, že túžba po sláve od ľudí robí vieru nemožnou. Leží tento hriech pri koreni duchovnej nevery? Mohlo by to byť tak, že tie „intelektuálne zábrany“, na ktoré ľudia zvädzajú svoju neschopnosť veriť, sú len dymovou clonou, ktorá má zakryť skutočnú príčinu?

Celý beh života je prevrátený tým, že Bohu je odopierané miesto, ktoré mu patrí. Vyvyšujeme seba namiesto Boha a z toho vyplýva naše nešťastie.

Vo svojej túžbe po Bohu by sme mali stále pamätať na to, že Boh má tiež túžbu, že túži po ľudských synoch a obzvlášť po tých, ktorí raz a navždy urobia rozhodnutie, že ho budú vyvyšovať ponad všetko. Takí sú Bohu drahí nad všetky poklady zeme či mora. V nich Boh nachádza úrodnú pôdu, kde môže preukazovať svoju nesmiernu dobrotu k nám v Ježišovi. Môže ich neobmedzene viesť, môže voči nim konať skutočne ako Boh.⁴⁰

Zatiaľ čo sa predstavivosť ženie chvatom, aby uctievala Boha, vôle sa môže lenivo vliecť vzadu a človeku nikdy nepríde, aké rozpoltené je jeho srdce. Celý človek sa musí rozhodnúť skôr, než môže srdce poznať skutočné uspokojenie. Boh nás chce celých a neprestane, pokiaľ nás celých nedostane. Nestačí len časť.

Bože, buď vyvýšený nad všetkým, čo mám. Nič z pokladov zeme mi nebude milé, len pokiaľ ty budeš oslávený v mojom živote.

Buď vyvýšený nad mojimi priateľskými vzťahmi. Som rozhodnutý, že ty budeš nad všetkým, aj keby som mal stáť opustený a osamotený uprostred zeme.

Buď vyvýšený nad mojím pohodlím. Aj keď to znamená stratu telesného pohodlia a bremeno ťažkých krízov, dodržím svoj sľub, ktorý dnes pred tebou skladám.

⁴⁰ str. 100-101

Buď vyvýšený nad mojou povestou. Daj, nech som žiadostivý páčiť sa tebe, aj keď to môže viesť k tomu, že sa ponorím do temnoty a moje meno bude zabudnuté ako sen.

Postav sa, Pane, na svoje miesto cti, ktoré ti náleží, nad mojimi ambíciami, nad tým, čo mám i nemám rád, nad mojou rodinou, nad mojím zdravím a dokonca aj nad mojím samotným životom. Nech sa zmenšujem, nech ty môžeš rásť, nech klesám, aby si ty mohol stúpať. Chcem ťa ďalej niesť, ako ťa nieslo do Jeruzalema na svojom chrbte pokorné malé osliatko, a nech počujem, ako na teba kričia deti: „Hosanna na výsostiach.“⁴¹

Tichosť a odpočinok

Blahoslavení tichí, lebo oni budú dedičmi zeme. (Mt 5,5)

Presné protiklady cností z blahoslavenstiev sú vlastnosťami, ktorými sa vyznačuje ľudský život a ľudské správanie.

Z takého morálneho cesta je utvorená civilizovaná spoločnosť, a to vrátane jej ovzdušia, ktoré vdychujeme každým nadýchnutím. – Pýcha, arogancia, hnev, zlé predstavy, zlomyseľnosť, chamtivosť spôsobujú viac ľudských bolestí než všetky choroby sveta, ktoré kedy postihli ľudské telo.

Do takého sveta zaznievajú Ježišove slová ako nádherná a neznáma hudba. Jeho slová sú esenciou pravdy. Neponúkajú názor. Ježiš nikdy nevyslovoval názory. Nikdy nevyslovoval nejaké tušenia; on vždy vedel a aj teraz vie. Jeho slová nie sú ako tie Šalamúnove, nie sú zhrnutím zdravej múdrosti, či výsledkom bystrého pozorovania. Ježiš hovoril z plnosti svojho Božstva a jeho slová sú pravda sama.⁴²

Dve skutočnosti, ktoré stoja oproti sebe ako protiklady, bremeno a odpočinok. Toto bremeno nie je jednotlivé, vlastné tým prvým poslucháčom, ale je nesené celým ľudstvom. Nepozostáva z politického útlaku, chudoby alebo ťažkej práce. Je oveľa hlbšie. Cítia ho bohatí rovnako ako chudobní.

Odpočinok nie je niečo, čo robíme; je to niečo, čo k nám prichádza, keď robiť prestaneme.

Bremeno *pýchy*.

Tichý človek sa nestará o to, kto je väčší ako on, pretože sa už dávno rozhodol, že uznanie sveta nestojí za námahu.⁴³

⁴¹ str. 102-103

⁴² str. 104-105

⁴³ str. 106-107

Práve včera si hovoril Bohu, že nie si nič, len obyčajný červíček v prachu. Tak, kde je tvoja dôslednosť? No tak, pokor sa a prestaň sa starať, čo si ľudia myslia.

Tichý človek nie je ľudská myš skľúčená pocitom svojej vlastnej menejcennosti. Skôr môže byť vo svojom mravnom živote neohrozený ako lev a silný ako Samson, ale už prestal klamať sám seba. Prijal Božie ocenenie svojho života. Vie, že je slabý a bezmocný, ako prehlasuje Boh, ale na druhej strane má v Božích očiach paradoxne väčšiu cenu než anjeli. Vie, že svet ho nikdy nebude vidieť tak, ako ho vidí Boh, ale už sa s tým prestal trápiť. Spočinul v dokonalej spokojnosti, aby dovolil Bohu uplatniť jeho vlastné hodnoty. Bude trpezlivo očakávať deň, kedy všetko dostane svoju vlastnú cenovku... spravodliví budú žiariť v kráľovstve svojho Otca.

Bremeno *predstierania*. – túžbu ukazovať zo seba len to najlepšie a ukrývať pred svetom svoju ľudskú biedu. Hriech do nás vlieva falošný pocit hanby. V srdci hryzie strach z odhalenia.

Tieto bremená sú skutočné a kúsok po kúsku zabíjajú obeť.

„Musíte byť ako malé deti.“⁴⁴

Bremeno – *strojenosť*. Ľudia, ktorí žijú v utajovanom strachu, že niekedy, keď nebudú dávať pozor, nejaký nepriateľ či priateľ bude môcť nahliadnuť do ich úbohej prázdnej duše. Preto sa nikdy neuvolnia.

Reklama je založená na predstieraní. ... Knihy, šaty a kozmetika sa predávajú tak, aby neustále hrali na strunu našej túžby vyzeráť inak, než akí sme.

„Poďte ku mne a ja vám dám odpočinok.“ Odpočinok, ktorý ponúka, je odpočinok v tichosti, požehnaná úľava, ktorá prichádza, keď prijmeme samých seba, akí sme, a prestaneme predstierať.

*Pane, daj, nech som ako dieťa. Oslobod' ma od nutkania súperiť s druhými o miesto, prestíž alebo postavenie. Chcem byť jednoduchý a bez ľsti ako malé dieťa. Oslobod' ma od póz a predstierania. Odpusť mi, že myslím len na seba. Pomôž mi zabudnúť na seba a nájsť ozajstný pokoj v pozieraní na teba. Prosím, vypočuj túto modlitbu, keď sa pred tebou korím. Vlož na mňa svoje ľahké jarmo zabudnutia, nech skrze neho nájdem odpočinok. Amen.*⁴⁵

⁴⁴ str. 108-109

⁴⁵ str. 110-111

Posvätnosť života

Či teda jete, či pijete, či čokoľvek iné robíte všetko robte na Božiu slávu. (1Kor 10,31)

Ježiš Kristus žiadny rozdelený život nepoznal. Žil na zemi v prítomnosti svojho Otca bez poškrvny od detstva až do smrti na kríži. „Ja vždy robím veci, ktoré sa mu páčia.“ ... Akýkoľvek tlak i utrpenie, vyplývali z postavenia toho, kto nesie hriech sveta, nikdy neboli výsledkom jeho mravnej neistoty alebo duchovnej nerovnováhy.

Jeho prítomnosť v ľudskom tele navždy rozmetáva zlé predstavy o tom, že na ľudskom tele je niečo vrodené urážlivé pre Boha. Boh naše telá stvoril a my ho neurážame tým, že zameriavame svoju zodpovednosť tam, kde je to potrebné. On sa nehanbí za prácu svojich rúk.

Premýšľajme o kresťanovi, v ktorého živote sa uskutočnil ten dvojitý zázrak pokánia a nového narodenia. Žije teraz podľa Božej vôle, ako jej rozumie z napísaného Slova. – každý čin jeho života je alebo môže byť rovnako svätý, ako je modlitba, krst alebo Večera Pána.⁴⁶

Cvičiť smelú vieru – predkladať všetky svoje činy Bohu a veriť, že ich prijíma, a potom sa tohto presvedčenia pevne držať... stále Bohu v čase svojich modlitieb pripomínajme, že chceme, aby každý náš čin bol na jeho slávu, a dopĺňajme ich tisíckami modlitieb v myšlienkach, keď ideme za svojou prácou.

Cvičme sa v jemnom umení z každej práce urobiť kňazskú službu.

Na nespočetných príkladoch učil Boh Izrael rozdiel medzi svätým a nesvätým. Mali sviatky, sväté nádoby, sväté odevy.⁴⁷

„Laik“ nikdy nemusí premýšľať o svojej skromnejšej úlohe ako o menejcennejšej oproti úlohe kazateľa. Nech každý človek zostáva v službe, do ktorej bol povoláný, a jeho dielo bude rovnako sväté ako poslanie kazateľa. O tom, či je niekoho dielo sväté, či svetské, nerozhoduje, čo ten človek robí, ale *prečo* to robí. Motív je všetkým. Nech človek posväťí Pána Boha vo svojom srdci, a potom nemôže urobiť nič obyčajného. Všetko, čo robí, je dobré a pre Boha prijateľné skrze Ježiša Krista. Pre takého človeka bude celý život posvätným a celý svet svätyňou. Jeho život bude kňazskou službou. Keď bude vykonávať svoju neľahkú úlohu, bude počuť hlas serafína: „Svätý, svätý, svätý je Pán zástupov, celá zem je plná jeho slávy.“ (Iz 6,3)

Pane, chcem ti úplne dôverovať, chcem byť celý tvoj, chcem ťa vyvýšiť nad všetko. Túžim po tom, aby som nemal voči ničomu okrem teba žiadny pocit

⁴⁶ str. 114-116

⁴⁷ str. 118-119

vlastníctva. Chcem si byť neustále vedomý tvojej všetko zahŕňujúcej prítomnosti a chcem načúvať tvojmu hlasu. Túžim po živote v úprimnosti srdca. Chcem žiť naplno v Duchu tak, aby každá moja myšlienka vystupovala k tebe ako sladké kadidlo a každý skutok môjho života bol bohoslužbou. Preto sa k tebe modlím slovami tvojho veľkého dávneho služobníka: „Prosím ťa, očisti zámer môjho srdca nevýslovným darom svojej milosti, aby som ťa mohol dokonale milovať a dôstojne ťa chváliť.“ A ja s dôverou verím, že toto všetko mi dáš pre zásluhy Pána Ježiša Krista, tvojho Syna. Amen.⁴⁸

⁴⁸ str. 122-123